

BERNINIS BØRN

Sten Kaalo

Aarhus Teater Studio

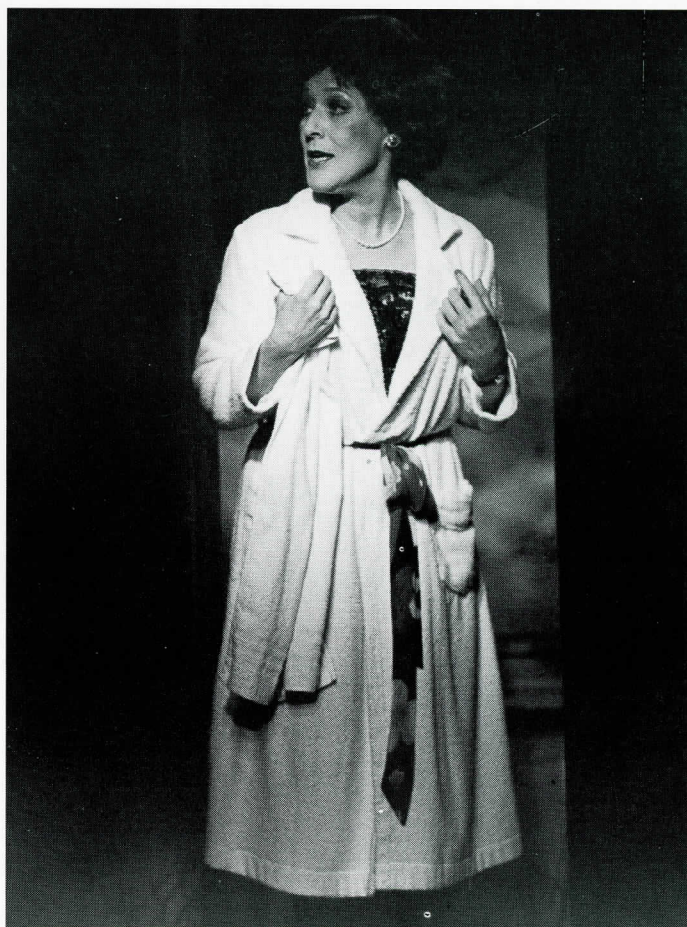

Marianne Flor og Jette Sievertsen

Jette Sievertsen

Marianne Flor

Til mine børn

Jeg lå en dag i sengen og tænkte på min død, spekulerede på, om jeg mon ville være klar nok til at tale med mine børn, tænkte over, hvad jeg gerne ville efterlade dem; berømte sidste ord, som det engang hed.

Nøgleordet er tillid. Hav tillid til alt, der hænder i livet, endog sådanne oplevelser, der forårsager smerte, vil tjene til at lutre jer i den sidste ende. Det er så nemt at miste lyssynet, de store sandheder, ansigt til ansigt med tragedien. Der findes virkelig ikke noget, der er som det at lide for lidelsens egen skyld. Og samtidig med udviklingen af den basale tro på livets egen rytme og mening vil jeg råde jer til at stole på jeres intuition. I det lange løb vil den være jer en langt bedre fører end jeres intelligens. Det næste på listen er at lære, hvad kærlighed er. Den er komplet og fuldstændig hengivelse. Hengivelse, det er et stort ord! Det betyder ikke at tillade folk at trampe på én, at lade sig misbruge. Det er hengivelse, når vi opgiver selvkontrollen, det er, når vi er ude af os selv og mister vores ego, at alverdens kærlighed er tilstede og venter på os. Kærlighed er ikke et spil, den er en tilstand af væren.

I må lære at tilgive og glemme fortiden. I vil hele livet være ulykkelige, hvis I hænger ved de ubehagelige minder. Jeg er klar over, at det har været svært at have mig til far, at have været børn af forældre, der hang hinanden ud af halsen. Jeg indrømmer, at jeg fik jeres mødre til at tage sig ud som uhyrer, det var en af mine svagheder. Hvis I føler modvilje, er jeg delvis ansvarlig for det. Forlig jer med dem, og jeres venlighed, jeres kærlighed vil åbne deres sind for jer.

Min død vil befri jer, I vil være mere frie end I kan forestille jer. I skal se, I er bedre farne, når jeg er borte, stærkere, sundere, lykkeligere. Forældre har en tilbøjelighed til at forkludre alting efter faste principper. Jeg har prøvet på at være anderledes end de fleste forældre, men jeg tror ikke, at jeg er nogen enestående far. Til tider kunne jeg være meget egoistisk og gjorde lige, hvad jeg havde lyst til, selv med risiko for at såre andre. Men det var aldrig min mening at såre nogen af jer, hvis det alligevel er sket, var det helt uforvarende. Jeg tror, I vil tilgive mig, måske ikke lige nu, men i løbet af de kommende år.

Hvis I engang beslutter jer til at få børn, vil jeres forhold til jeres egne forældre forsyne jer med visse perspektiver. Børn er store lærere. At pleje og opfostre dem er ikke blot et af de mest lønnende, men også et af de vanskeligste foretagender i et menneskes liv. I bliver smukkere og klogere gennem børnene, men med alle jeres gode hensigter kan I dog ikke leve jeres liv *for* dem. Det vil ikke alene være virkelighedsfjernt, men ganske umuligt.

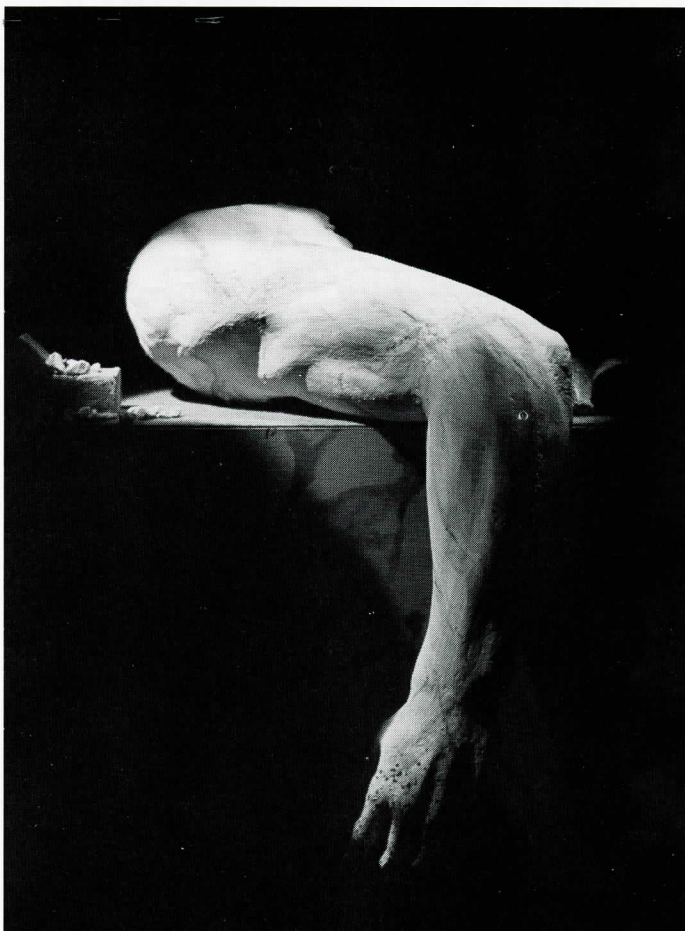
Hvad nu min død angår, så tag den med et smil! Bliv ikke hysteriske. Forestil jer den bare som slutningen på en forestilling: tæppet falder. Jeg har levet et stort liv, et rigt liv. Jeg hilser min død velkommen med åbne arme, - og det skulle I også gøre.

Hvad I nu skal gøre, er, at komme videre med jeres eget liv, med livets foretagende. Lev fuldt ud, med glæde, med kærlighed - og med barmhjertighed.

(Essay af Henry Miller: Fra bogen »Bordmonologer«, Brøndums Forlag. Oversat af Jørgen Gustava Brandt.)

Ruth Maisie og Tom Rosendal

Til mørke kældre

Søgen efter et varmt tilholds-
sted til udklækning af et par
nyskrevne énaktere, havde
ført mig ned i en fugtig kælder
i Krystalgade og stillet mig
over for en flok fremmede,
som jeg ikke engang havde et
sprog tilfælles med. De var
heller ikke samlede for at se
mit værk, men for at drikke øl
og nyde deres favoritter: en
flok venner og svirebrødre,
der samledes hver weekend
og spillede sketches og teater-
stykker i det underjordiske.
Mit værk skulle komme til
slut. Men da skuespillerne
stod på scenen parate til at
spille, stod størsteparten af
publikum presset sammen
mod udgangen, på vej op ad
vindetrappen - væk. Vi var
knuste. To skuespillere og et
nyt digterværk og publikum
på flugt. Og vi var ikke en-
gang begyndt!

Der må have været nogen
blandt publikum, der fattede
vores bestyrtelse. Ihvertfald
sprang der en høj fyr op, og
med en halv flaske øl i hånden
banede han sig vej mod ud-
gangen, råbende noget om, at
de kunne ikke være bekendt
at gå nu - der var skam mere

endnu! Og han begyndte nær-
mest at slæbe folk tilbage til
stolene. Vi stod hjælpeløse og
så på - meget taknemlige.

Det var Sten Kaalø. Det var
første gang jeg så ham. I Stu-
denter scenens kælder, 1968.
Det lykkedes ham også at få
publikum overtalt. Og vi spil-
lede stykket. Sten sad nede
foran, grinende, ivrig, op-
muntrende.

Jeg tror ikke, han var meget
mere end tyve.

Studer scenen var midt-
punkt i et hav af alternative te-
ater-aktiviteter dengang, ægte
undergrundsteater og uden
forbindelser til noget som
helst - og slet ikke til Kultur-
ministeriet. Der blev stillet lo-
kaler mere eller mindre mod-
villigt til rådighed, og resten
klarede en lille skare ivrige -
ikke flere end 50 mennesker,
der gik på skift fra gruppe til
gruppe, vekslede som in-
struktør, skuespiller, digter,
og hovedsagelig sit eget publi-
kum. Penge var der ikke no-
gen af, og man havde næsten
dårlig samvittighed med over-
hovedet at bede om entré.
Det hele lignede mere et på-
skud til fest: en slags diony-

sisk festival. Først viste vi os
for hinanden i projektørernes
skær, spillede komedie, så
slukkede vi lyset og »spillede«
videre i mørket. Folk tumlede
rundt, lommerne fulde med
øl. Nogle mødte endda op
til forestillingerne med sove-
posen under armen.

Naturligvis vækkede alt dette
stor forargelse hos myndighe-
derne. Der var ikke engang
ordentlige toilet-forhold, dren-
ge og piger samledes i baggår-
den og ventede tålmodigt på
en plads ved »pisseristen«.

Sten var allerede midt i alt
dette, da jeg kom til. Han var
meget feteret og havde en lille
skare venner og beundrere og
var meget flittig brugt som
skuespiller. Og ikke uden
grund. I modsætning til de fle-
ste havde han en rigtig forstå-
else for at optræde, en indvæ-
vet fornemmelse for hvad der
skulle ske mellem publikum
og den agerende. Og hans be-
hov for et publikum syntes
også at være enormt. Stykker-
ne, han spillede med i, gen-
spejlede meget lidt den dagli-
ge virkelighed, men syntes at
fungere mere som en erstat-
ning for den - en forbedring af

den. Hans egen optræden var
mærkelig undselig og samti-
dig udadvendt.

Dengang var han mest stemt
for at blive professionel skue-
spiller, tror jeg, selv om han
forlængst havde begyndt at
lege med skriveri: nogle digte
og gen-digte som han læste op
med stor fryd, næsten uden
påskud. Jeg, som havde et lil-
le sprogproblem, kunne dår-
lig nok følge med. Men jeg
lagde mærke til, at folk lytte-
de opmærksomt, grinede,
klappede glade. Det gik
hjem. Det hele virkede så
ubesværet.

Sten kom også med i et par af
mine stykker. I begyndelsen
var jeg ret nervøs for, hvordan
det ville gå. Lysten syntes at
være drivkraften hos fyren,
og jeg var bange for, at han vil-
le trætte ved repetitioner,
kede sig - forsvinde, som han
allerede dengang var lidt be-
rygtet for. Men min frygt blev
gjort til skamme. Han kom
sgu til prøverne - regelmæs-
sigt. Han lærte sine replikker,
og han var engageret, nysger-
rig, flittig!

Og vi arbejdede strålende
sammen.

Overraskelsen kom først se-
nere, da Sten skulle stå over
for publikum. De fleste i Stu-
denter scenen kendte ham jo i
forvejen. Så snart han trådte
frem på scenen, begyndte alle
at fnise og grine. Det genere-
de ikke Sten det mindste -
tværtimod. Han spillede uan-
fægtet videre, lod sig opmun-
tre af det, mens han gik i gang
med at finde på alt mulig nyt,
helt ustyrlig og fjollet. Jeg be-
gyndte at blive ret bange for
mit digterværk - men nej, han
kendte trods alt grænsen. Han
skulle bare derhen, hvor han
kunne vrikke lidt med kam-
men, vise sin henrykkelse
over at folk var tilstede - en
slags ornitologisk kærligheds-
dans - erotisk energioverfø-
ring, som publikum tog imod
med kyshånd og baskende
vinger - noget man måske
bedre kender fra rock og pop
verdenen end fra teatret. Ef-
ter at have overværet dette

Af Carl van Webber. Født i USA, nu dansk dramatiker. På Aarhus Teater Studio opførtes i 1983 hans skuespil »Amerigo« i Klaus Hoffmeyers iscenesættelse.

TV-teatret har netop færdigindspillet stykket »Kram« af Carl van Webber, også iscenesat af Klaus Hoffmeyer.

Sendes efter planen sidst på året.

Hanne Gelter og Peter Gilsfort

Anders Gjellerup Koch og Jette Sievertsen

Der gik ihvertfald ikke mange uger derefter, før Sten dukkede op på Studenter scenen med sit første skuespil. Han delte det ud blandt os med et underfundigt smil. Nu ville han selv lave teater! Der var ingen, der drømte om at sætte sig imod. De fleste var nok ligegladde: »ja, ja, gør du bare det, Sten - al magt til fantasi-en...« Men før den gamle tromleduplikator var holdt op med at snurre, var Sten i fuld gang nede i kælderen - en hel myretue af aktivitet i det underjordiske, han samlede rekvissitter, opstillede lys, var instruktør og spillede selv nogle af rollerne.

Da jeg skulle ned og se forestillingen, havde den allerede spillet nogle aftener. Jeg mødte Sten bag scenen i en beskidt gabardine regnfrakke og med et par røde pigetrusser på hovedet. Han skulle spille med i »barscenen« i aften, og mon ikke det ville kvikke lidt op med en smule farve i håret? Jo, jo, hvorfor ikke? Og så tog jeg min plads ude i den mørke sal.

Stykket var selvfølgelig det rene anarki. Fjollet og flabet det ene øjeblik og lyrisk og hudløst det næste. Altid overraskende, sensuelt, forvirrende og totalt ligeglad med vores forventninger. Vi sad og grinede og sukkede og vidste ikke, hvad vi skulle stille op - andet end at nyde det. Det var lige en tand mere end vi kunne tåle. Og vi elskede det.

Og nu sidder jeg her i en anden kælder, der ikke er meget forskellig fra dengang i Krystalgade. Stolene er blødere, og toiletforholdene er i orden. Men det er det samme mørke. Det samme dejlige mørke, der omfavner én. Og nede på scenen genkender jeg det samme kærlighedsspil, jeg så indledt for årtier siden, poleret og professionelt nu, men med den samme uforsigtighed, det samme næsten halsbrækkende behov, der rækker ud mod én. Et nærmest dionysisk kærlighedsritual - en kærlighedserklæring, ikke bare til os eller til livet, men til noget bedre - til Teatret.

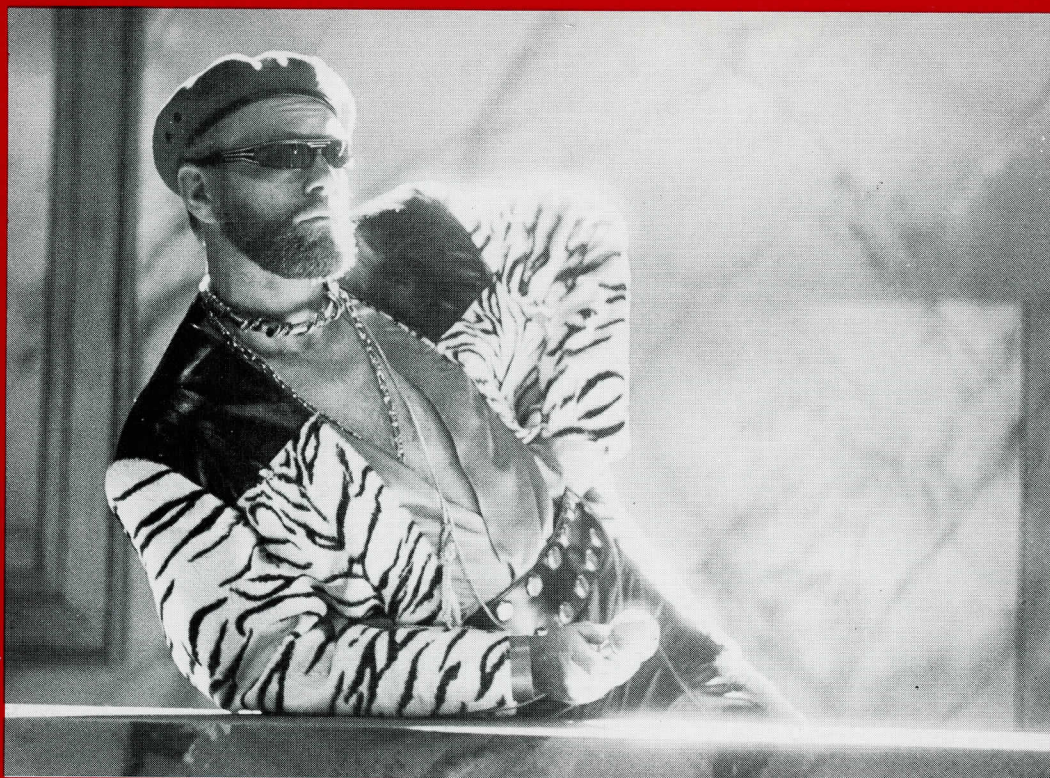
Og mørke kældre.

flere aftener, begyndte jeg at føle, det var nærmest forkert af mig at bede ham indordne sig min mærkelig figur. Det, han havde sammen med publikum, syntes meget mere vedkommende.

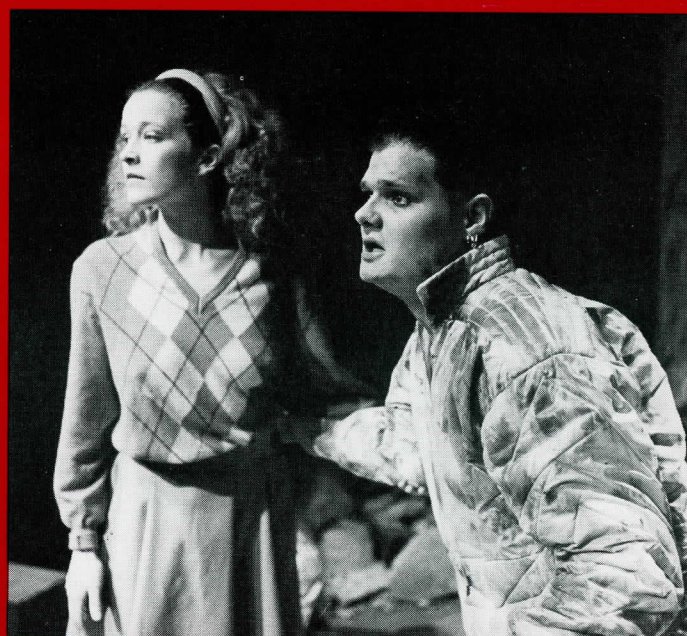
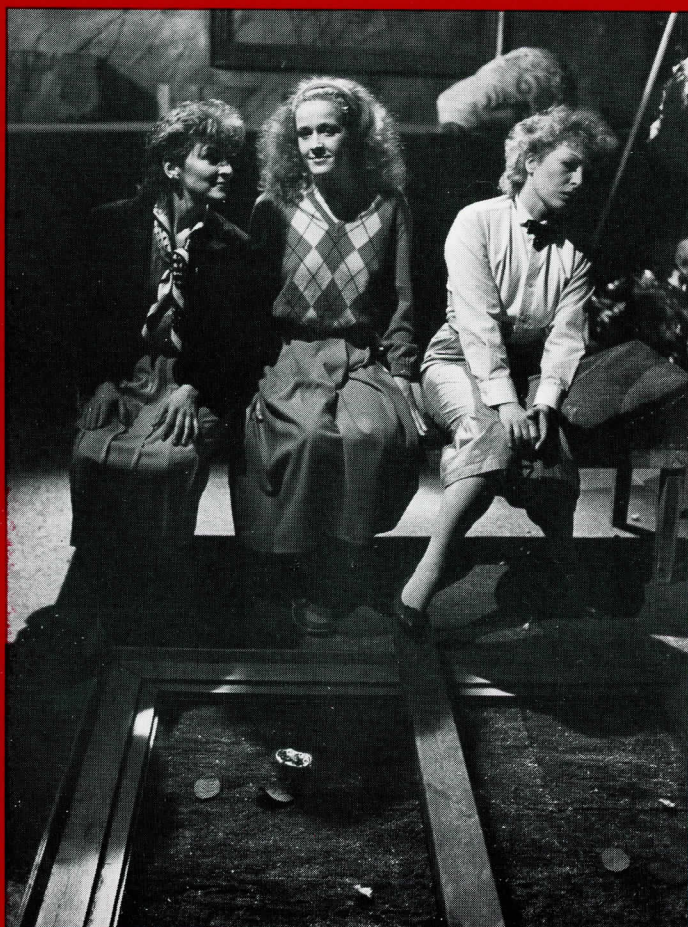
Men jeg tror situationen først gik op for Sten noget senere, da vi var ude på turné med stykket. Nu skulle han spille for et publikum, der var betydelig mindre indforstået. De grinede slet ikke indforstået, når han trådte ind på scenen. De stirrede bare, uanset hvor meget han skabte sig. Det var næsten pinligt. Bagefter kom han hen til mig, lidt duknakket og formørket: »At det havde gået så godt i København, var nok fordi de kendte mig«, sagde han.

Om det slog skår i hans skuespillerambitioner, ved jeg ikke. Men det vil ikke overraske mig, hvis det førte til det rationnement - at det ikke var Stens præstation, folk reagerede på, men på hans, derhjemme velkendte, *personlighed*. Altså, det var ikke *rollespil*, han skulle satse på, men på *sig selv*!

Lars Junggreen

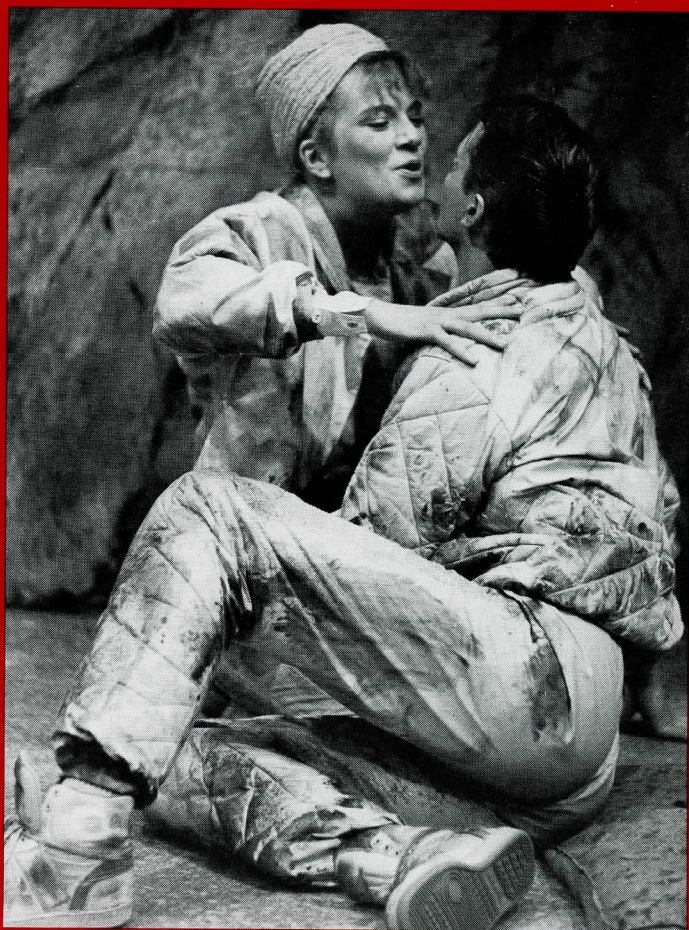
Pia Henningsen og Michael Hasselflug

Jette Sievertsen, Pia Henningsen og Hanne Gelver

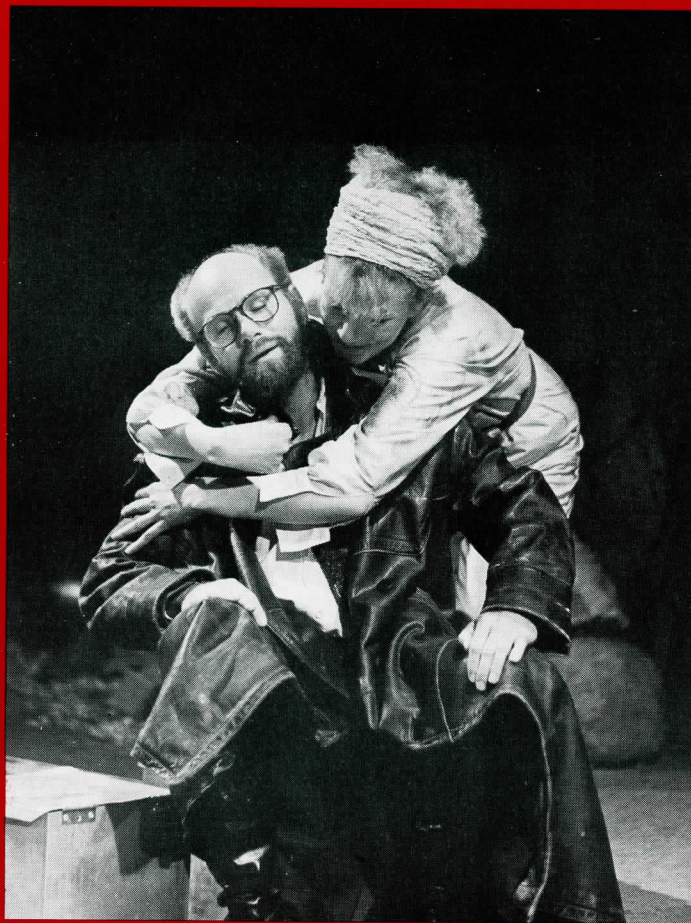

Mette Skytte og Tom Rosendal

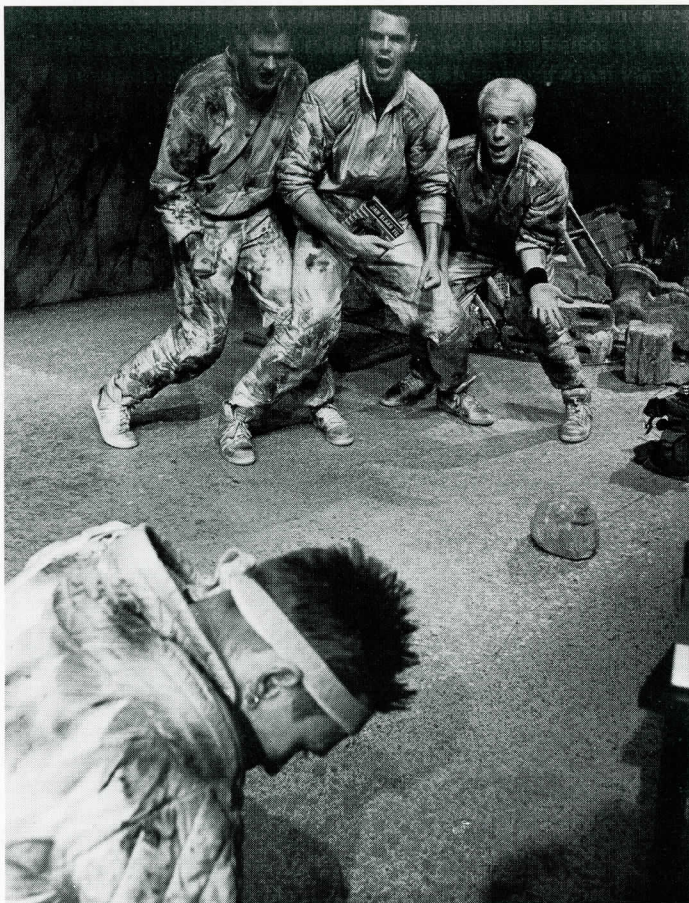
Mette Skytte og Anders Gjellerup Koch

Lars Junggreen og Mette Skytte

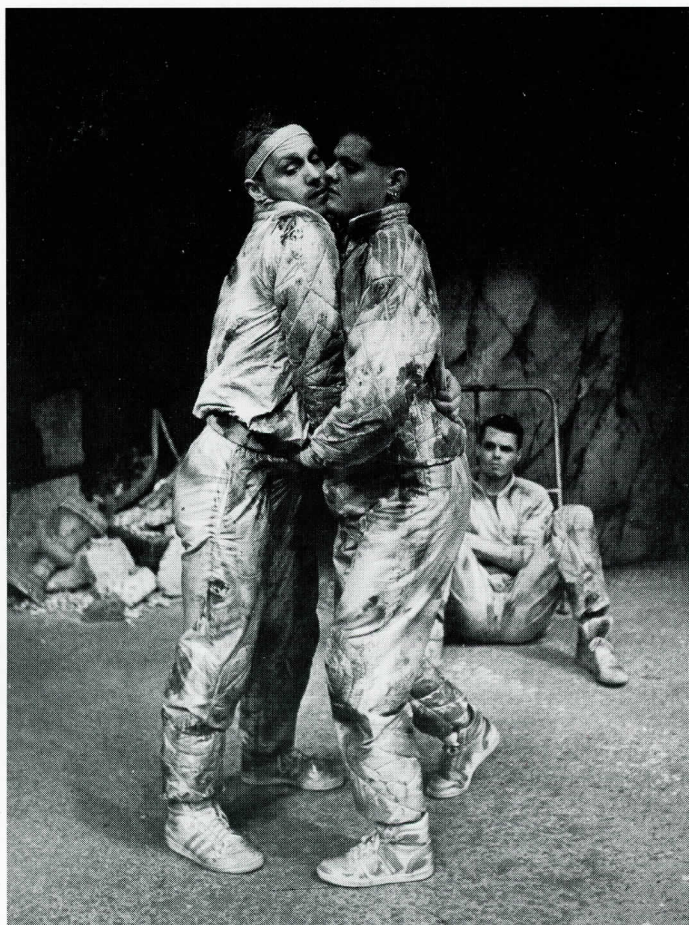

Michael Hasselflug, Anders Gjellerup Koch, Tom Rosendal og Peter Gilsfort

Peter Gilsfort, Michael Hasselflug og Anders Gjellerup Koch

Brudstykker af samtaler med instruktøren Klaus Hoffmeyer under prøvearbejdet:

Sten Kaalø og jeg begyndte vores samarbejde med Stens stykke på Studenterscenen »Ikke et ord om Harald« (1970). Det overførte vi i fællesskab til fjernsyn. Og på den måde startede det.

På det tidspunkt var det nærmest en slags mediehappening, fordi fjernsynet var noget, som vi begge betragtede med den største mistillid. Så det drejede sig egentlig ikke så meget om i sig selv at lave kvalitet, som det drejede sig om at lave en form for oprør mod det der medie, som vi opfattede som stik modsat af psykedelisk, altså helt bevidsthedsindsnævrende. Så »Ikke et ord om Harald« var nærmest et forsøg på at lave noget helt andet end TV. En slags spøg, men osse et digt. Og det var altså i 1970.

Og så har vi lige siden undret os meget over, at det ikke blev til mere, fordi vi følte begge den gang, at nu skulle vi lave et parløb, som skulle vare nogle år. Men det flaskede sig altså på en anden måde. Vi røg begge to ind i helt andre ting. Men når vi nu altså mødes igen - vi har jo mødtes jævnthen siden - så er det uden forskel. Det er den samme gode kontakt.

Berninis børn er igen noget, der nærmer sig digtets form. Altså: man har et rum - Studiekælderen - og dér lader man en række handlinger væve sig ind i hinanden. Og det bliver teater på en speciel måde, som interesserer mig meget, nemlig teater som en række billeder, der kan kombineres af tilskuerne selv. Jeg har aldrig interesseret mig så meget for det anekdotiske, altså teater, der bare fortæller en historie i sig selv. Sten Kaalø har typisk som lyriker et bud på ikke alene at udvide bevidstheden, men osse at udvide teatrets håndværk.

Alt teater skal vel gøre noget muligt hos publikum. Ikke kun dette stykke. Men det hjælper jo ikke publikum, at jeg fortæller, hvad netop dette stykke skal gøre muligt. Det bliver det snarere mere umuligt af.

Man blærer sig jo altid af, hvis noget henvender sig til de unge. Der er ikke noget, der er bedre i dag, hvor hele modebranchen lefler for de unge, og modebranchen er jo den dominerende branche i vores samfund. Så jeg ville da selvfølgelig være henrykt, hvis der kom en eller anden to-årig og sagde, at »det var lige et stykke for mig«. Eller for den sags skyld en elleve-årig. Jeg tror alligevel, at unge mennesker i højere grad end et ældre publikum er vant til at se stykker, der ikke har én sammenhængende handling men flere, fordi de er vant til at se video og billedflimmer. Og det her stykke benytter flimmeret som dramatisk form. Det er noget, der altid har interesseret mig. Jeg synes, man skal have teater så tæt på kaos som muligt. Derfor tror jeg - men jeg ved det ikke - hva' fanden ved jeg, jeg er jo alt for gammel - jeg tror måske, at et yngre publikum vil have nemmere ved at æde det her stykke råt end et ældre publikum.

Jeg vil gerne overraskes af det teater, jeg selv laver. Jeg vil gerne føle, at det kommer bag på mig. Jeg prøver at miste kontrollen over forestillingen her frem mod premieren - til en vis grad. Men af og til tager jeg mig selvfølgelig sammen og opfører mig som en instruktør, der samler trådene.

De fleste bedre forestillinger udvikler og forandrer sig, når instruktøren forlader dem. På godt og ondt i øvrigt. Men jeg er helt sikker på, at hvis man har arbejdet godt, så er der lagt en hel masse miner ud i landskabet og nogle af dem eksploderer altså først senere. Hvis man har arbejdet énsidigt, så er de alle sammen fyret af ved premieren og så risikerer forestillingen at

*Jette Sievertsen og
Pia Henningsen*

stivne. Man kan ikke altid selv vide om det sker. Men jeg har et vist håb om, at denne her - osse fordi forfatteren har gået og gødet jorden i den grad - at alle ikke alene har læst ordene og forstået teksten og forstået hvordan og hvorfor, men de har måske osse haft tæt berøring med digteren selv. Det betyder meget, når det er hans sprog, man skal udtale, at man næsten organisk kender mandens egen måde at tale på og tænke på.

Jeg tror næsten, der er livsglæde i forestillingen, for det er noget, der ligger i Stens skrivemåde. Ikke så meget måske i handlingen og handlingsgangen, men man må dog ikke glemme, at det ender med, at de to af personerne bryder op. Der er en slags helt primitiv retfærdighed i, at nogle bryder op fra dette beklemmende miljø, som stykket foregår i. Det er dog en slags optimisme.

Stykket er en blanding af krigs- og diskoteksteater og derfor skulle vi have noget diskomusik, men det skulle være lidt forkert, fordi det er jo ikke kun et diskotek stykket foregår på. Stykket foregår ikke kun i flere aldre for personerne, men osse i flere miljøer på én gang. Man må som publikum tildels selv vælge, hvor det foregår. Men vi har altså valgt at sige, at det foregår i en borgerkrigssituation i en by, og det foregår osse på et diskotek og endelig viser det sig måske, at krigen foregår inden i personerne. Og derfor kunne det ikke nytte noget bare at hente gængs disko-musik ind, som kun siger »diskotek«. Derfor fik vi Jan Kaspersen til at skrive noget specielt diskomusik med overtoner, for at signalere, at det her kan ikke være helt rigtigt.

Stykket er skrevet til Studioscenen, som vel er et af de bedste teaterlokaler i det format i Danmark på grund af sin uberegnelige asymmetriske form, som gør, at du er i stand til at spille meget romantisk teater dernede, fordi du befinder dig i et rum, hvis dimensioner du aldrig overskuer. Sten Kaalø er jo i den danske litteratur en aftager af den tradition. Den tradition, der siger, at der er mere end dagen og vejen. Både i sproget og i vores liv. Både i kærlighed og politik. Så derfor er Studioscenen fantastisk velegnet til det stykke. Man kan lave mystik, og man kan naturligvis udnytte den elementære kældercharme og så klaustrofobien, som jeg ikke bryder mig om ved

kælderteater, den bliver ophævet af de skrå linjer i rummet.

Diskussioner om spillestil kan optage mig til jeg dør, fordi hver gang jeg laver sådan noget som det her, så spekulerer jeg samtidig som en djævel på, om man ikke skulle have benyttet lejligheden til at lave en endnu friere og endnu mere mærkværdigt spil, end det vi har gjort.

I Studiokælderen kan man så at sige lade scenografien blive et mellemværende mellem publikum og scenen. Det er ikke noget, som publikum sidder og ser på. Det er noget de er i.

Jeg synes ikke, at Berninis børn er noget drømmespil. Jeg synes, at det er et spil, der foregår i bevidstheden hos vågne mennesker. Og der er drømme og virkelighed jo sådan set sidestillede, fordi dagdrømmen eller underbevidstheden, den fungerer jo hele tiden, selv om vi ikke ved det.

Jeg føler mig fantastisk tæt forbundet med denne form for teater. Det er noget, jeg kan lide at lave. I andre forestillinger - klassikerforestillinger, kan der være en masse dødvægt man skal have op at stå. Men her gælder det om at få en hel masse mosaikstumper til at hænge sammen og til at stå med nogenlunde ens klang i rummet. Det er da vanvittigt svært at have en verden af drenge i bunden af scenen og en verden af piger på en balkon og så på en eller anden rimelig måde få dem til at krydse hinanden og gå ind i hinanden sådan at det bliver ved med at være en oplevelse.

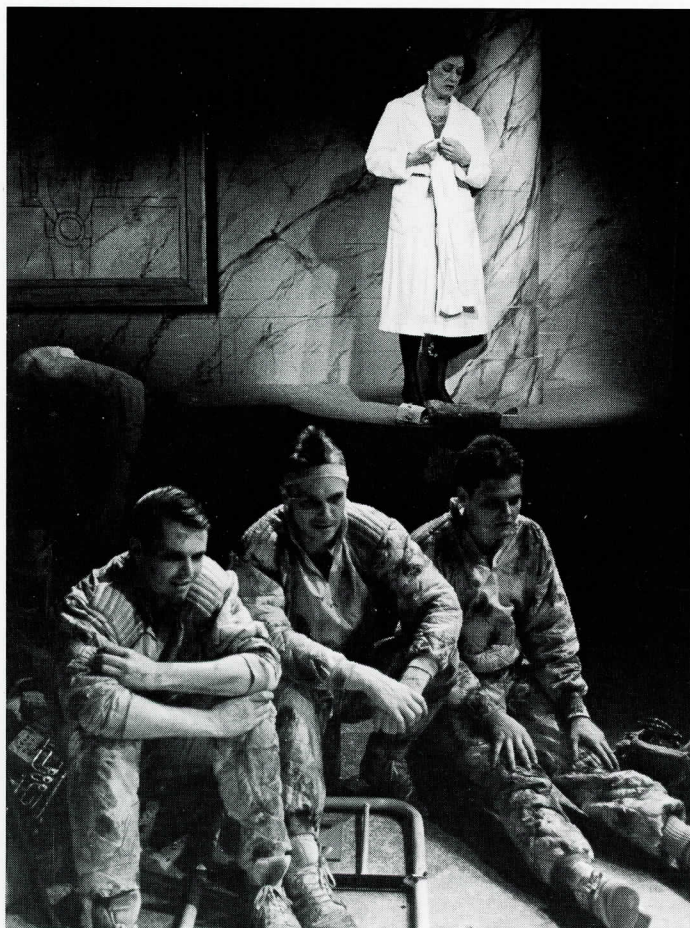
Måske opererer Sten Kaalø med den mulighed, at krigen er noget mændene har opfundet for at blive lige så stærke som pigerne. Sådan virker stykket på mig, når jeg ser det. Det er ikke nogen fortolkning.

Det var noget, der pludselig slog mig forleden dag. Men plejer jo at sige, at mændene laver krig. Der er så mange grunde til at de gør det. Men i stykket er det så tydeligt, at mændene er afmægtige. De magter kun at drømme om pigerne, men når pigerne så står der, så bliver de svage. Det slår ud i en destruktivitet, som kunne blive til krig. Det er måske derfor, at der bliver ved med at være krig. Det er jo ikke en marxistisk forklaring på krigen. Det kan man roligt sige.

Samlet af instruktørassistenten Jesper Nielsen

Marianne Flor, Anders Gjellerup Koch, Peter Gilsfort og Michael Hasselflug

Anders Gjellerup Koch, Peter Gilsfort og Michael Hasselflug

Regi: Eva Dahl og Henrik Sandberg
Suffli: Ingrid Gottschalck
Instruktørass.: Jesper Nielsen
Lysass.: Lise Lauridsen og Peder Jacobsen
Lydass.: Kim Engelbrecht og Lars Troelsen
Berninis stemme: Ejnar Hans Jensen
Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jens Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel
Mehmet Hilmi
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitører: Viggo Bay og Steen Jonassen

Foto fra afsluttende prøver:
Rolf Linder
Plakat: Søren Tovborg
Programredaktion: Steen Mourier

Produktionsleder: Jørn Walsøe
Overregissør: Max Hansen

Tryk: Kanne Tryk, Århus

Teaterchef Jacob Kielland
Teaterforlag: Danske Dramatikeres Forbund
Uropremiere 22. marts 1986
Opføres frem til 26. april 1986
Aarhus Teater Studio

Forestillingen er slut ca. kl. 22.15
Der er PAUSE i forestillingen.

Musikken er indspillet i Aarhus Teaters Lydstudie af Kim Engelbrecht og Jens Ravn, og mixet samme sted af Kim Engelbrecht, Jan Kaspersen og Jens Ravn.

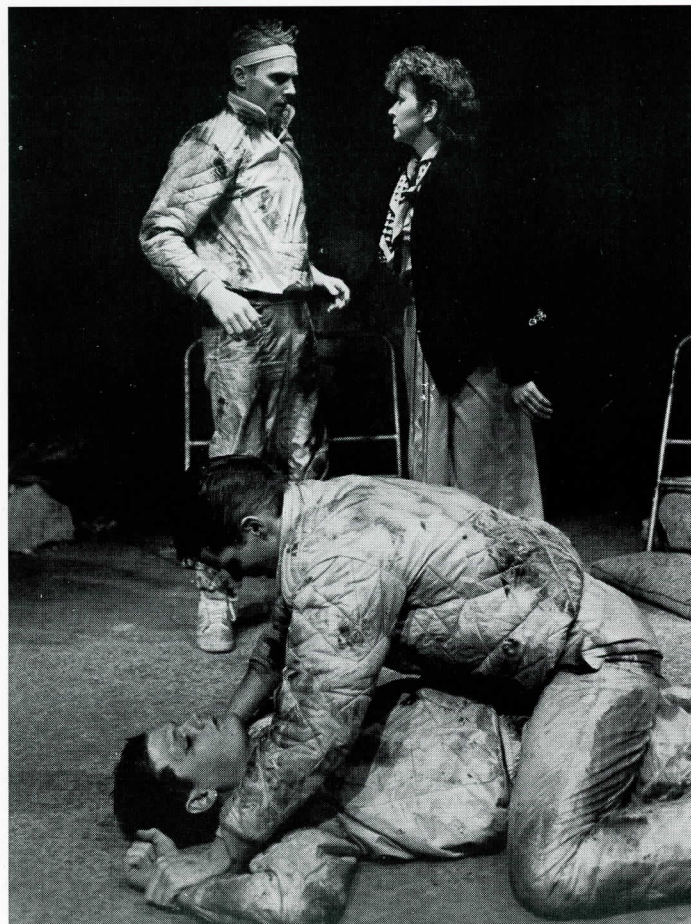
Jan Kaspersen spiller Fenger Rhodes Electric Piano, Yamaha DX-7 melodica, og står for de vocale indslag. Desuden er der anvendt Roland Rhythm Composer TR-727 og TR-707, som Ole Rømer har programmeret.

Hanne Gelver og Anders Gjellerup Koch

Peter Gilsfort, Jette Sievertsen, Michael Hasselflug og Anders Gjellerup Koch

STEN KAALØ

Værkfortegnelse

Med hud og hår, 1969 (digte)
 Ikke et ord om Harald, 1970 (TV-spil)
 Til folk i byen, 1971 (digte)
 Jonas, 1971 (TV-spil)
 Sidste forår, 1973 (digte)
 Væk, 1973 (noveller)
 Skønne dage, 1974 (roman)
 TV-stykket, 1974 (TV-spil)
 Syrenjunglen, 1976 (digte)
 Den flyvende baby, 1976 (børnebog)
 Andet arbejde, 1977 (digte)
 Komedie i grænselandet, (Folk på komedie), 1977, (drama)
 Samspil eller Om på siden, Jensen, det blev en mulat, 1977 (radiospil)
 I al hemmelighed, 1977 (1. del af romantrilogi)
 Alting godt i livet, 1978 (2. del af romantrilogi)
 Som det nu gik 1978 (3. del af romantrilogi)
 Bag møbelmagasinet brænder marken, 1978 (digte)
 Jyske kupeer, 1978 (digte)
 Nedskrevet, 1979 (digte)
 Koldbrand, 1979 (radiospil)
 Malenes drømme, 1979 (drama)
 Alfa og Omega, 1980 (drama)
 Giraffen fra New Orleans, 1981 (drama)
 Sommermorgen, 1981 (radiospil)
 Skavanken, 1982 (noveller)
 Mellem to og fire, 1983 (digte)
 En mand er en mand, 1983 (drama)
 De ulydige, 1984 (drama)
 Omstændigheder, 1984 (digte)
 Gennem denne rude, 1984 (TV-spil)
 Julenat, 1985 (radiospil)
 Der er noget hemmeligt, 1985 (digte)
 Berninis børn, 1986 (drama)

Berninis børn udsendes i Repertoire-serien som tekstbog (pris kr. 40).

Tidligere er af Sten Kaalø udgivet i samme serie: Alfa og Omega, Giraffen fra New Orleans og En mand er en mand.

BERNINIS BØRN

Isenesættelse:
KLAUS HOFFMEYER

Scenografi:
SØREN TOVBORG

Musik:
JAN KASPERSEN

Knalde	PETER GILSFORT
Stærke	ANDERS GJELLERUP KOCH
Luffe	MICHAEL HASSEFLUG
Drengen	TOM ROSENDAL
Christie	PIA HENNINGSSEN
Joanne	JETTE SIEVERTSEN
Marisa	HANNE GELVER
Priscilla	MARIANNE FLOR
Angelica	METTE SKYTTE
Disc-Jockey'en	LARS JUNGGREEN
Moderen	RUTH MAISIE
En dreng	{ NIKOLAJ EVALDSEN/ KIM JACOBSEN
En pige	{ NANNA GRUNWALD / VIBEKE SCHMIDT LAURSEN